

HUNYADI ZSOLT A hídverés el... „Professzorok nyakkendő nélkül”

tó és követelő. A tudás és az együttműködés számos formájához hozzásegít, kötődések tucatjait kínálja tagjainak, de aktív részvételt vár el számos formában. Egyetlen nyári villámhéten kellett a szervezőknek meggyőznie a tábor résztvevőit, hogy a tehetség és a szorgalom kibontakoztatására az Eötvös közössége páratlan lehetőséget kínál és teremt. Együttal persze arra is tekintettel kellett lenniük, hogy nyár van, így ennek az alkalomnak a lazításról, feltöltődésről is szólnia kell („játsszani is engedő...”).

Egészen apró építőkövel járultam hozzá a tábor sikeréhez, s még ma is előttem vannak a rejtvényeimen töprengő lelkes arcok, amelyekre kiült az

HUNYADI ZSOLT

A hídverés első éve

A HÍD-táboroknak szinte születése pillanatától kezdve részese lehettem. Ez elsősorban Saródi Szilvia érdeme volt, aki akkoriban a kollégiumban zajló események egyik motorjaként működött. Az Ős-Quadrivium Műhely tagjaként arra gondol(ha)t(ott), hogy Szegedről, a város történetéről, emlékeiről is hallhatnának a tehetséges középiskolás diákok, akik néhány héttel később talán a Szegedi Tudományegyetem falai között folytatják tanulmányaikat.

Védnökként egyszerre tűnt kötelező penzumnak, s ugyanakkor megtisztelő felkérés volt. Első látásra egyszerű feladat: frissen érettségizett középiskolások számára megidézni egy dél-alföldi város, illetve régió egyháztörténetét. Második pillantásra már korántsem tűnt könnyű ujjgyakorlatnak. Egyrészt a nyaruk egy részét „feláldozó” fiatalok nyári felüdülését nem ronthatam el egy szigorúan „iskolás” előadással. Másrészt kiderült, hogy a hallgatók nemcsak hogy nem történészpalánták, de még csak nem is feltétlenül bölcsésznek készülnek. A kihívás ekkor kezdett izgalmassá válni. Mert a HÍD-tábor által életre hívott ötlet nemcsak zseniális volt, de éppen az Eötvös Kollégium által kialakított szellemiséget közvetítette számos csatornán. Éppen abba a világba kívánta bevezetni a lelkes és tehetséges leendő egyetemistákat, ahol a nemcsak az ismeretek gyarapítása a cél, hanem a sokrétű és sokoldalú érdeklődési kör kialakítása.

Mi több, a Kollégium azt is meg akarta mutatni leendő tagjainak, hogy a csapat, amelynek tagjaivá válhatnak, egy igazi közösség: befogadó, megtartó és követelő. A tudás és az együttműködés számos formájához hozzásegít, kötődések tucatjait kínálja tagjainak, de aktív részvételt vár el számos formában. Egyetlen nyári villámhéten kellett a szervezőknek meggyőznie a tábor résztvevőit, hogy a tehetség és a szorgalom kibontakoztatására az Eötvös közössége páratlan lehetőséget kínál és teremt. Egyúttal persze arra is tekintettel kellett lenniük, hogy nyár van, így ennek az alkalomnak a lazításról, feltöltődésről is szólnia kell („játszani is engedd...”).

Égészen apró építőkövel járultam hozzá a tábor sikeréhez, s még ma is előttem vannak a rejtvényeimen töprengő lelkes arcok, amelyekre kiült az

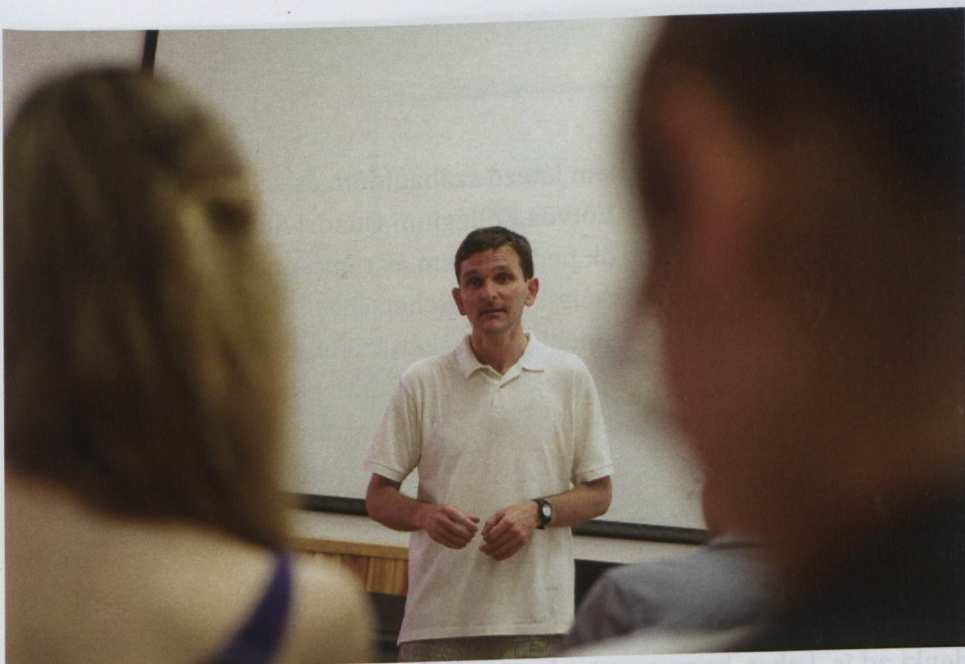
egyik legfontosabb vonás: a kételkedés, a mindenre rákérdezés izgalma. A mindenkori szervezők – úgy tűnik – láttak fantáziát mindabban, amivel elvárásolni próbáltam a tábor résztvevőit, így a következő években is tagja lehettem a kis csapatnak. A felkérés újra meg újra megtisztelő, mert része lehettem egy közösség formálásának, s ilyen „öröm” egyre ritkábban adatik meg modern világunkban.

A sors úgy hozta, hogy immár nemcsak védnökként segíthetem a HÍD-tábor munkáját. A nagyon pozitív véleményen változatlan, pusztán a felelősség hatványozódott. A vállalkozás értelmét és értékét mi sem jelzi jobban, hogy Alma materünk éppen azon dolgozik, hogy az egész egyetemre kiterjesztve működtessen HÍD-programot, amely a tehetséges és dolgozni, küzdeni akaró diákokat átsegíti a másik partra. A HÍD pillérei alatt minden folyik (*panta rhei*), de a pillérek maguk szilárdan állnak, és sugallják azt a mély meggyőződést, hogy jó ügyet szolgálnak. Ehhez kívánok sok erőt és kitartást, és büszkeséggel tölt el, hogy részese lehettem és lehetek ennek a nemes vállalkozásnak.

A figyelem adománya

Az ókortól kezdve hosszas viták folytak és folynak ma is arról, mennyi a velünk született és mennyi a tanulható, fejleszthető abból, amit tehetségnek hívunk. E viták gyakran forogtak akörül, hol kezdődik és mekkora jelentőséggel bír az egyéni képességek kibontakozásában a tehetséggondozás. Amennyiben a tehetség „gondozható”, úgy viselkedik, akár egy mag, mely öntözésre, ápolásra, a kertművészet különféle védelmező és ápoló gesztusaira szorul ahhoz, hogy szárba szökkenjen és kivirágozzon. Amikor az egyetemistákat „hallgatóknak” nevezzük, akaratlanul is azt sugalljuk, mintha az egyetem falain belül a fejlődés alapformája a hallgatás volna, a néma és figyelmes viselkedés, s mintha a kertművészet magaslatára olyankor emelkedne csak az oktatás, amikor a tanár az elnémult egyetemisták előtt előadást tart, hosszú szónoklatba fog, változatos témájú és lendületű monológokba bocsátkozva. A feszült figyelmezés kétségkívül előszobája, s talán legfőbb előfeltétele is az összpontosításra épülő gondolkodásnak. Ezért szokni, gyakorolni és tanulni kell. De lehet-e anélkül, hogy példát is lássunk rá, anélkül tehát, hogy olykor épp a tanár hallgasson a hallgatóra, s a hallgató hallassa a hangját (akár e-mail vagy dolgozat formájában is)? Hallgatókat hallgatni, figyelni rájuk, olvasni őket – ez volna minden tehetséggondozás elemi szintje, kiváltképp forráshiányos években, inséges időkben, midőn az egyetlen dolog, ami még adható, a figyelem adománya marad.

A HÍD és én

Több mint öt éve fordítom nem létező szabadidőm és szintén nem létező fölös energiáim egy részét az Eötvös Kollégium Quadrivium Műhelyére. Én figyelek rájuk, figyelem őket, ők pedig engem és rám. Amennyire ez mindannyiunk végeláthatatlan munkája közben lehetséges, csapat lettünk – ők tanulják az én nyelve(i)met, én pedig az övékét. Valamit talán meg is tanultam (*praesens perfectum*), mert egyszer csak feltűntem a HÍD-programban is, majd állandó műsorszám lettem. Mindig egy kóstolót kérnek, azt akarják, mutassam meg, az én szellemi táplálékom (avaz latin meg ógörög vacak) nekem miért ízlik mégis és annyira. Meg akarják mutatni a reménybeli új kolisoknak, milyen (is) egy tanár, nekem meg alkalmam van megismerni őket, bölcsészeket és nem bölcsészeket. Mert ebben a táborban mindenkit minden érdekel, mindenki mindenből kap, magamat is beleértve. És mindenki ad is. Lehet, hogy nem jut be mindenki egyszerre (bár lehetne), de ha valahol, itt biztosan megtapasztalja, miért történik a lehető legjobb vele, ha minél előbb tagja lesz Szeged legrégibb, és az ország második szakkollégiumának.

mellette kemény és farmakológiai ismeretek szükségessége. Jó volt az előadás utáni beszélgetés, inspiráló volt a sok kérdés, az elmondottakkhoz kapcsolódóan felvetődött témák megbeszélése. Értékelni lehetett, hogy a diákokat nem csak az általuk választott szakterület érdekli, hanem nyitottak mindenre, ami új, érdekes, elgondolkodtató. Hiszem, hogy a tehetséghez ez is hozzá tartozik, hiszen sikeres és jó orvos, tanár, mérnök vagy kutató abból lesz, aki ismeri a körülötte lévő világot, tud és mer kérdezni, akar és szeret új dolgokat megismerni és megtanulni. Jó, hogy vannak olyan egyetemi közösségek, mint a szakkollektívumok, amelyek segítenek abban, hogy hallgatóink ne szakbarbár diplomások, hanem valódi értelmiségiek legyenek.

Első, és remélem, nem utolsó HÍD-tábori élményem

2015 tavaszán kaptam a felkérést, hogy tartsak előadást az Eötvös Loránd Kollégium Tehetség HÍD-programjában. Örömmel vállaltam, hiszen az Eötvös Szakkollégium nevét jól ismerik a Gyógyszerésztudományi Karon is. Nem egyszer előfordult, hogy egy-egy diákomról, aki széleskörű érdeklődésével kitűnt a többiek közül, kiderült, hogy azon kevés gyógyszerészhallgatók egyike, akik Eötvös Kollégiumban laknak. Mivel nem szoktam előadásokat tartani más tudományterületen tanuló diákoknak, aggódtam kissé, hogy milyen lesz egy a gyógyszerek történetével és gyógyszerkutatással kapcsolatos téma fogadtatása a HÍD-táborosok körében. Néhány bemelegítő mondat után azonban már éreztem, hogy remek közönségem van. A hallgatóság élénk figyelme, az apró visszajelzések felbátorítottak, így egyre bátrabban egészítettem ki a mondanivalómat olyan dolgokkal, amelyek megértéséhez mélyebb kémiai és farmakológiai ismeretek szükségesek. Jó volt az előadás utáni beszélgetés, inspiráló volt a sok kérdés, az elmondottakhoz kapcsolódóan felvetődő témák, megjegyzések. Érezni lehetett, hogy a diákokat nem csak az általuk választott szakterület érdekli, hanem nyitottak mindenre, ami új, érdekes, elgondolkodtató. Hiszem, hogy a tehetséghez ez is hozzá tartozik, hiszen sikeres és jó orvos, tanár, mérnök vagy kutató abból lesz, aki ismeri a körülötte lévő világot, tud és mer kérdezni, akar és szeret új dolgokat megismerni és megtanulni. Jó, hogy vannak olyan egyetemi közösségek, mint a szakkollégiumok, amelyek segítenek abban, hogy hallgatóink ne szakbarbár diplomások, hanem valódi értelmiségiek legyenek.

A HÍD, amely összeköt bennünket

Az Eötvös Kollégium Nyelvészeti Műhelyének vezetőjeként immár negyedik éve tapasztalhatom meg, hogy mit is jelent egy lelkes, érdeklődő, nyitott csapattal közösen felfedezni a nyelvészet szépségeit. Sokan vagyunk és sokfélék, mégis összeköt minket a kíváncsiság, a nyelvek megismerése utáni vágy. A műhelyfoglalkozásokon együtt gondolkodunk, beszélgetünk, mindig valódi párbeszéd alakul ki az épp aktuális előadó és a közönsége közt. Erős és stabil hidat építettünk ki egymás közt, s ahogy vannak tartóoszlopai egy hídnak, úgy vannak a Nyelvészeti Műhelynek is a kezdetektől fogva aktívan jelenlévő, oszlopos tagjai. Emellett mindig kicsit meg is újul a csoport: az erős alapokra ugyanis újabb és újabb pillérek épülnek rá, s az utánpótlást a HÍD tábor is biztosítja. Hiszen a tábornak, a különböző műhelyeknek és az egész kollégiumnak is ugyanaz a szellemisége: hidat képez a diákok és az oktatók, a tudományterületek és a művészetek, valamint a múlt, a jelen és a jövő közt.

